

Sygn. akt II KK 44/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,

sprawy **M. S.**

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 sierpnia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 sierpnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego M. S.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepoddanie wszechstronnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy M. S. i nieustosunkowanie się do nich w stopniu wystarczającym oraz niewskazanie czym

kierował się Sąd Odwoławczy uznając zawarte w apelacji zarzuty obrońcy M. S. za niezasadne w szczególności:

a) poprzez pominięcie przez Sąd Odwoławczy wskazanych w apelacji braków opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych w zakresie uwzględnienia parametrów w postaci masy pasażerów i kierowcy, co skutkowało ustaleniem błędnych wniosków opinii;

b) poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy zarzutu wskazanego w apelacji a polegającego na niewłaściwym przypisaniu skazanemu umyślnego naruszenia przepisów ruchu drogowego;

c) poprzez nieustosunkowanie się do zarzutu niesłusznego zastosowania środka karnego w postaci orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w stopniu wystarczającym i umożliwiającym weryfikację stanowiska Sądu Odwoławczego;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych z pominięciem zasady, iż nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz art. 201 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie sprzeczności w opinii biegłego oraz niezuzpełnienie opinii pomimo jej wewnętrznej sprzeczności oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy i niezuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego obrońcy skazanego w przedmiocie powołania zespołu biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej i niezuzpełnienie opinii która jest niepełna z uwagi:

a) na brak opinii z zakresu medycyny sądowej w zakresie mechanizmu powstania obrażeń pieszego;

b) nieuwzględnienie przy wydawaniu opinii masy pasażerów i wewnętrznie sprzeczna z uwagi na złożoną przez biegłego opinię ustną co do wpływu masy pasażerów na wyniki opinii i dokonanie dowolnej oceny oraz analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony naruszył umyślnie przepisy ruchu drogowego

określone w art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, iż nie dostosował techniki, taktyki jazdy, oraz prędkości zapewniającej panowanie nad pojazdem do sytuacji i warunków drogowych podczas gdy dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów i zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego przy kompleksowym uwzględnieniu materiału dowodowego w szczególności przy braku możliwości precyzyjnego określenia przez biegłego prędkości bezpiecznej oraz nieustalenie istotnych okoliczności dotyczących prędkości z jaką poruszał się oskarżony prowadzić musi do wniosku, iż oskarżony nie naruszył określonych powyżej przepisów prawa o ruchu drogowym i prowadził pojazd z prędkością bezpieczną.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu I i II instancji oraz zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W ocenie Sądu Najwyższego niezasadne w stopniu oczywistym są zarzuty zawarte w pkt I kasacji, tj. dotyczące nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego. Nieprawdziwy jest zarzut, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do kwestii nieuwzględnienia masy pasażerów przy rekonstrukcji wypadku. Na s. 5 uzasadnienia wyroku Sąd odwoławczy wyraźnie zauważa, że biegły ocenił masę pasażerów jako niemającą istotnego znaczenia dla oceny drogi hamowania, a takie ustalenie Sąd odwoławczy zaakceptował. W ocenie Sądu Najwyższego wniosek taki nie budzi wątpliwości z punktu widzenia logiki, czy zasad doświadczenia życiowego, zatem nie było potrzeby bliższej argumentacji takiego stanowiska Sądu odwoławczego.

Jeśli chodzi o pominięcie zarzutu błędnego przypisania umyślnego naruszenia przez skazanego reguł ostrożności, także ten zarzut nie może być uznany za trafny. Kwestii tej dotyczy całość rozważań zawartych na s. 4-6 uzasadnienia wyroku SO. Z rozważań tych wynika jednoznacznie, że Sąd odwoławczy kwestię tę wnikliwie rozważył, a zasadność przyjęcia umyślnego naruszenia reguł ostrożności wynika z licznych podniesionych w tych rozważaniach

okoliczności, przede wszystkim poruszania się przez skazanego z prędkością znacznie przekraczającą prędkość bezpieczną, pozwalającą na kontrolę toru jazdy.

Także orzeczenie bezterminowego zakazu prowadzenia pojazdów została – wbrew zarzutowi kasacji – rozważona przez Sąd odwoławczy w sposób należyty. Rozważania zawarte na s. 6-7 uzasadnienia wyroku odnoszą się także do formy orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd Okręgowy wskazał tam powody, dla których skazanego należy uznać za kierowcę niebezpiecznego dla innych użytkowników drogi, co uzasadniało orzeczenie sięgnięcie po zakaz bezterminowy.

Jeśli zaś chodzi o zarzuty w pkt 2 kasacji, tj. odnoszące się do art. 7, art. 5 § 2 i art. 4 k.p.k., przede wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Zarzuty zawarte w pkt 2 kasacji w żadnym zakresie nie odnoszą się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierzają do ponownego zakwestionowania prawidłowości stanowiska Sądu *meriti*, mianowicie dokonanych tam ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń. Z tego też powodu zarzuty te nie mogły okazać się w postępowaniu kasacyjnym skuteczne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.